

стъпките на „елена отъ Пѣсчнитѣ хълмове“, за който толкова много се говорѣше.

Ловецътъ почувствува неочакванъ приливъ на сили и като вълкъ полетѣ по диритѣ. Янъ знаеше, че не ще може да се изкачи на боровия хълмъ въ уреченото време; другаритѣ му едва ли биха го чакали тъй дълго. Но това не го безпокоеше. Той имаше желѣзни крака и издържливостта на силно ловджийско куче. Десетъ километра за него сж нищо. Той може да тича по ловъ цѣлъ день и като се върне въ кѣщи, да не чувствува ни най-малка умора.

Като не намѣри другаритѣ си на уреченото мѣсто, Янъ дори се зарадва, че е напълно свободенъ.

Какъвъ чуденъ залѣзъ можа да види той день въ долината! Снѣгътъ се преливаше въ червеникѣви лѣчи, и високитѣ тополи изглеждаха сѣкашъ позлатени. Колко хубава бѣше разходката въ бързо тъмнѣщата гора, когато настѣпваше здрачъ и на небето се показва луната!

— Това сж най-хубавитѣ дни отъ моя животъ — повтаряше той — това сж моитѣ златни дни!

Като доближи до боровия хълмъ, Янъ извика ясно и провлѣчено: У-р-р-р-а! Може би тѣ сж още тамъ.

Вмѣсто отговоръ отъ другаритѣ си, той чу далечно вълче виене. За да прогони страха, почна да издава сжщо таково виене, като се мъчеше да подражава на вълцитѣ. Вълцитѣ дружно му отговориша. И той пѣтъ, като се услуша въ виенето, Янъ разбра, че тѣ се събиратъ на глутница и бѣгатъ по нѣкакви дири. Такова виене тѣ издаватъ обикновено, когато гонятъ плячка. Виенето се чуваше все по-близу и Янъ долови, че гонятъ него.